

Arrest

nr. 232 247 van 5 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 juli 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 30 juli 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 september 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 maart 2019.

1.3. Op 26 april 2019 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 april 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van de Sheikh Radwan-wijk in Gaza-stad, waar u uw hele leven gewoond hebt. U ging tot het vijfde middelbaar naar school in een overheidsschool, maar stopte dan met studeren omdat het geld koste en u geen goede student was. U begon dan te werken, en hielp bij het klaarzetten van trouwfeesten en versjouten van meubels. U vond ook een job in een falafelrestaurant. U zou ook als muzikant op trouwfeesten opgetreden hebben.

In de zomer verbleef u vaak bij uw grootouders langs moederskant in het Bureij-vluchtelingenkamp. In de familie langs moederskant had u twee ooms die voor de veiligheidsdiensten werkten toen Fatah nog de macht had in Gaza. Eén van hen werd in 2006 door leden van Hamas vermoord, en de andere wordt sindsdien geregeld opgepakt. Bij één van die arrestaties in 2010 werd u ook meegenomen en werd uw neus gebroken. Naderhand kwam u nog in aanraking met de Hamas gelieerde veiligheidsdiensten omdat u soms na 10u 's avonds buiten zou zitten, omdat u muzikant was, omdat u weigerde om deel te nemen aan activiteiten georganiseerd door de lokale moskee, en omdat u niet wou meedoen met de Terugkeermarsen. Voor deze laatste werd u in 2016, en in april 2018 opgeroepen om op het politiebureau te verschijnen. Toen u de oproeping kreeg in 2018 besloot u dat u maar beter het land kon verlaten.

U had reeds een paspoort met een vervallen Turks studentenvisum, en stak hiermee de grens met Egypte over zo'n week na 17 april 2018. U had evenwel geen visum om verder te reizen, maar kwam de Palestijnse ambassadeur in Egypte toevallig tegen, die u aan een visum hielp door terug naar Gaza dan wel naar de Turkse ambassade in Egypte te gaan. Hiermee reisde u verder naar Europa. U kwam aan in België op 22 juli 2018, waar u om internationale bescherming verzocht op 30 juli 2018. Ter staving van uw relaas legt u voor: een kopie van de voorpagina van een Palestijns paspoort, een Palestijnse identiteitskaart, een Arabische en Hebreeuwse geboorteakte, een oude UNRWA kaart en een kopie van een nieuwe, puntenbriefjes, oproepingsbrieven van de veiligheidsdiensten, certificaten van het ICRC over uw oom, foto's van uw oom, kopieën van de identiteitskaarten van uw familieleden, en de enveloppe waarin deze zaken u werden toegestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, of in het geval van een staatloze, uw land van gewoonlijk verblijf, uw landen en plaatsen van eerder verblijf, uw reisroute en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde ononderbroken verblijf in de Gazastrook tot april 2018. Zulks is evenwel van belang daar het voor de beoordeling van de nood

aan internationale bescherming essentieel is dat bij voorbaat bepaald wordt in welk land de asielzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Het is immers dit land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het CGVS betwist niet dat u van Palestijnse origine bent , noch dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Gaza, noch dat u daar geboren en getogen bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. Het is dan ook van belang dat het CGVS kan vaststellen waar u tot voor uw komst naar België verbleven heeft. De nood aan bescherming aan internationale bescherming moet in voorkomend geval dan getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een asielzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in één van de landen waar hij voor zijn komst naar België gewoonlijk verbleven heeft.

Indien doorheen het onderzoek van uw asielaanvraag moet worden vastgesteld dat een asielzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en het daardoor voor de commissaris-generaal onmogelijk maakt vast te stellen dat de Gazastrook ook daadwerkelijk zijn enige land van gewoonlijk verblijf was, dient te worden besloten dat de asielzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

Zelfs indien kan aangenomen worden dat de Gazastrook wel het enig land van gewoonlijk verblijf van de asielzoeker is, ontslaat dit hem niet van de plicht alsnog duidelijkheid te verschaffen over zijn eerdere verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan internationale bescherming indien een asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming zou genieten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is dan ook van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dan ook niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

U werd er daarom tijdens uw gehoor op het CGVS op 15 maart 2019 uitdrukkelijk op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België.

*In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk tot april 2018 in de Gazastrook verbleven heeft. **U legt namelijk totaal ongeloofwaardige verklaringen af over de manier waarop u Gaza hebt verlaten in april 2018. Voor de daaropvolgende reisweg kan u ook geen enkele (dateerbaar) stuk voorleggen, op twee foto's die u toonde van uzelf in wat u voorhoudt Turkije te zijn (CGVS p. 19). Bovendien verklaart u dat u uw paspoort, wat uw vertrekdatum zou kunnen bevestigen aan de hand van uitreisstempels en dergelijk, hebt laten vernietigen (CGVS p. 4).***

***Ten eerste** verklaarde u dus dat u deels op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort naar België gereisd bent, en dat u uw paspoort voor uw aankomst heeft laten verscheuren door een smokkelaar. Dat u een dergelijk belangrijk document zomaar zou laten verscheuren, komt weinig overtuigend over. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in de Gazastrook. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen, waar u ook op gewezen werd gedurende het onderhoud, en waar u niets tegen in te brengen had (CGVS p. 18).*

Dit vermoeden wordt versterkt doordat u wel een kopie van één pagina van uw paspoort kon voorleggen (document 1). Bovendien blijkt uit deze kopie dat uw paspoort dateert van 2015, terwijl u zelf verklaarde pas vertrokken te zijn in 2018. Gevraagd waarom u al in 2015 een paspoort haalde, stelde u dat u al van 2013 speelde met het idee om Gaza te verlaten en het daarom haalde. Er op gewezen dat het maar weinig waarschijnlijk lijkt dat u een paspoort zou halen zonder concrete plannen om te vertrekken, gezien het risico dat het mettertijd zou vervallen, geeft u aan dat u toen nog niet kon vertrekken door een geldgebrek (CGVS p. 3). In het licht van u ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw reisweg (zie infra), is deze verklaring evenwel maar weinig overtuigend.

En zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft laten verscheuren, uw gedrag dan duidt op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig laten weggooiden/verscheuren van documenten strookt niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt. Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd/weggegooid heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt.

Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Ten tweede legde u totaal ongeloofwaardige verklaringen af over uw vertrek uit Gaza in april 2018. Primo valt het al op dat u niet in staat was om de exacte datum van het oversteken van de grens te geven en deze enkel bij benadering omschreef (zeven a tien dagen na 17 april 2018, CGVS p. 17, 18). Nochtans is het verre van evident om de grens van Gaza met Egypte over te steken, die maar op bepaalde dagen open is en waarvoor een toelating gevraagd dient te worden (al dan niet mits betaling van smeergeld), zoals u zelf ook aangeeft (CGVS p. 12, 17, 18). Er kan dus wel verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van deze datum, quod non.

Ook legde u verwarrende, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over het visum waarmee u naar Turkije kon reizen. U stelde secundo zo dat u de grens met Egypte overstak zonder een booking of een geldig visum om verder te reizen te hebben (CGVS p. 4, 17). Nochtans kan een Palestijn uit Gaza die een toelating heeft om Gaza te verlaten, niet zomaar vrij Egypte betreden, maar wordt hun bewegingsvrijheid beperkt en worden ze rechtstreeks naar de luchthaven gebracht (behoudens een specifieke toelating om in Egypte zelf te verblijven), zoals u zelf ook aangeeft (CGVS p. 17). Het valt daarom maar moeilijk te geloven dat u Egypte zou kunnen binnenkomen / een toelating om binnen te komen zou kunnen verkrijgen, zonder een visum en een vliegtuigticket (of ander reisdocument) waarmee u verder zou kunnen reizen.

U verklaarde evenwel dat u een visum dan wel een soort van stempel kon bekomen via de Palestijnse ambassadeur in Egypte. Het lijkt tertio evenwel al te toevallig dat net op het moment dat u daar nood aan heeft, u zou stoten op de Palestijnse ambassadeur, hetzij bij de grensovergang hetzij op de

luchthaven, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 17, 18). Bovendien stelt u ook geen nood gehad te hebben aan connecties die u diende aan te spreken om de ambassadeur er toe te bewegen om zich voor u in te spannen en voor u een visum te gaan halen (CGVS p. 17), hetzij in Gaza, hetzij in Egypte (zie infra). Hij zou u gewoon geholpen hebben, omdat u daar nood aan had. Dat hij zich zonder meer op dergelijke wijze persoonlijk voor u zou inspannen, lijkt ook maar eerder onwaarschijnlijk.

Bovendien spreekt u zichzelf *quarto* ook tegen over wat de ambassadeur op dat moment voor u gedaan zou hebben. Initieel stelt u dat hij een stempel in uw paspoort plaatste dat een oud vervallen Turks visum met tien dagen verlengde. Erop gewezen dat het aan de Turken zou zijn om een Turks visum te verlengen, stelt u uw verklaring bij en beweert dat hij uw paspoort nam, naar Gaza ging om er een stempel in te laten zetten, en dan de dag daarop terugkeerde en u het paspoort terug gaf. Vervolgens erop gewezen dat uw verklaringen maar weinig geloofwaardig overkomen en dat er ook geen Turkse diplomatieke vertegenwoordiging in Gaza is, stelt u uw verklaring nogmaals bij door te stellen dat hij naar de Turkse ambassade in Egypte ging (CGVS p. 18). Dergelijke ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid op dit punt totaal, en uw bewering als zou het de schuld van de tolk zijn (CGVS p. 18) dient van de hand gewezen te worden als een weinig overtuigende uitvlucht.

Ten overvloede kan ook nog aangestipt worden dat het maar vreemd is dat u verklaarde dat u een (op het moment van uw vertrek vervallen) Turks studentenvisum had, terwijl u naar eigen zeggen nooit afstudeerde van het middelbaar, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 18). Het is ook maar weinig aannemelijk dat u een studentenvisum zou halen, wat normaal toch een lange duur heeft, en het dan zou laten vervallen, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 18).

Ten derde laat u het na om uw reisweg of uw vertrek te staven met de nodige documentatie, waardoor het CGVS in deze enkel kan afgaan op uw (maar weinig overtuigende) verklaringen. Op basis van de documenten die u voorlegt, met name de kopie van een paspoort (document 1), kan hoogstens worden vastgesteld dat u mogelijk tot 2015 in Gaza verbleef, de datum van uitgifte. Uw identiteitskaart en geboorteakte werden nog daarvoor afgegeven, in 2011 en 2010 (document 2, 3). Uw puntenbriefje verwijst naar het schooljaar 2010-2011, en werd afgegeven na uw komst naar België (document 5). De oproepingsbrief van 2018 die u voorlegt (document 6B) lijkt een makkelijk na te maken document, ingevuld met de hand. Zie infra wat betreft de UNRWA-kaarten (document 4).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit de Gazastrook. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in de Gazastrook kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan de bewering dat u tot april 2018 in de Gazastrook verbleven heeft, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in 2018 in de Gazastrook voorgedaan hebben.

De ongeloofwaardigheid van de door ingeroepen asielmotieven wordt bovendien verder bevestigd door volgende vaststellingen.

U verklaart dat u Gaza hebt verlaten omdat u verschillende keren in aanraking kwam met aan Hamas-gelieerde veiligheidsdiensten. Ze zouden u in 2010 hebben gearresteerd en uw neus hebben gebroken, en in 2016 en 2018 gevraagd hebben om op een politiebureau te verschijnen. Daarnaast werd u geregeld lastig gevallen als u 's avonds buiten zat.

Hierover kan **ten eerste** opgemerkt worden dat het lastig gevallen worden als u buiten zit met een laptop, niet ernstig genoeg is om als een vervolgingsfeit beschouwd te kunnen worden. U geeft aan dat u op zulke momenten gevraagd zou worden om plaats te nemen in een auto, en dan gezegd werd dat u niet buiten moest zijn na 10u 's avonds. U werd ook niet specifiek geviseerd, het overkwam ook uw vrienden (CGVS p. 12, 15, 16), waardoor het dus lijkt te gaan om een algemeen fenomeen. Dit mag u dan wel lastig en vernederend hebben gevonden, het is niet van dien aard om in aanmerking te komen als iets dat een vrees op vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade uitmaakt. Het valt maar moeilijk te geloven dat u omwille van zoiets uw thuisland en uw familie zou achterlaten, waar u ook op werd gewezen. Ook valt het maar moeilijk te geloven dat de veiligheidsdiensten zich met zo'n pietluttigheden zouden bezighouden (CGVS p. 16).

U haalt **ten tweede** ook aan dat u in 2016 ten burele moest verschijnen, waar u een paar tikken op het hoofd kreeg van passanten. De aanleiding hiervoor zou geweest zijn dat u weigerde om bij de

voetbalclub van de moskee te gaan (CGVS p. 12). Ook hier dient *primo* vastgesteld te worden dat het enerzijds een weinig ernstig incident betreft – lastig en vernederend, maar geenszins vervolging.

Anderzijds is het *secundo* maar moeilijk te geloven dat Hamas er zo op gebrand zou zijn om iemand tegen zijn zin in te lijven bij een voetbalclub van de moskee, dat ze hiervoor het veiligheidsapparaat zouden inschakelen.

Tertio is het ook maar vreemd dat u aan de ene kant stelt dat Hamas een zodanig streng (Islamitisch) bewind voert dat ze elk soort muziek als des duivels zouden bestempelen en u hiervoor op de huid zouden zitten (CGVS p. 14), maar anderzijds wel een voetbalploeg van de moskee zouden hebben; voetbal in teamverband wordt door fundamentalistische Islamitische strekkingen als verboden beschouwd net zozeer als muziek. Het beeld van het Hamas bewind dat u zo schetst is maar weinig coherent.

Quarto lijkt het er ook op dat uw verklaringen over degene die u steeds aan de galg praatte hieromtrent, ene A.(...), evolueren doorheen uw relaas. Initieel omschrijft u hem slechts als een gelovige buurjongen die u zou proberen aanzetten tot het aansluiten bij de ploeg van de moskee (CGVS p. 12), maar na de pauze is hij al een lid van de inlichtingendiensten geworden (CGVS p. 15). Dat lijkt in deze context een ietwat belangrijker gegeven dan dat hij een buurjongen is, wat het vreemd maakt dat u daar niet mee zou beginnen als u het over hem had.

Ten derde verklaart u dat u eind maart 2018 wederom een oproeping kreeg, en dan besloot het land te verlaten. De aanleiding deze keer was dat u weigerde deel te nemen aan een Terugkeermars (CGVS p. 12). Hierover kan *primo* opgemerkt worden dat het document dat u daarover voorlegt elke specificiteit mist en gewoon vermeldt dat u voor een “speciale zaak” moet verschijnen (CGVS p. 13).

Secundo kan u niet meteen een reden aanstippen waarom deze oproep zodanig ernstig was dat het u ertoe zou aanzetten het land te verlaten, waar dat de vorige keren niet gebeurde (CGVS p. 12, 13).

Tertio kan u ook niet echt een reden geven waarom men u per se bij die mars zou willen, en zo ver zouden gaan daarvoor om de veiligheidsdiensten in te schakelen. Hamas zou het hele volk op dergelijke manier onder druk zetten volgens u (CGVS p. 13). Enerzijds ontdoet dit uw voorgehouden vrees van een geïndividualiseerd karakter. Anderzijds is het maar weinig geloofwaardig dat men elke inwoner van Gaza, of elke jongeman, die niet wil opdraven voor de mars zou vragen naar het politiebureau te komen, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 13, 14).

Samen genomen probeert u uw vertrek uit Gaza te motiveren door te verwijzen naar zeer algemene en stereotiepe problemen, die gekenmerkt worden door ongeloofwaardige elementen. Op basis daarvan kan u geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

U verwijst **ten slotte** ook naar twee ooms van u langs moederszijde die voor de veiligheids- en inlichtingendiensten van Fatah werkten voor de Hamas-machtsovername. Eén van hen zou vermoord zijn, de andere wordt geregeld opgepakt, laatst nog in 2018, waar u een aantal documenten over voorlegde (documenten 7, 8). Bij één van die arrestaties, in 2010 was u ook aanwezig in het huis, waardoor u meegenomen werd en ze uw neus braken (CGVS p. 11, 12). Behalve deze ene arrestatie die plaatsvond acht jaar voor uw voorgehouden vertrek verwijst u evenwel op geen enkel moment naar problemen die u gekend zou hebben omwille van de voormalige tewerkstelling van uw ooms. Overigens wist u uw betrokkenheid bij deze arrestatie en het breken van uw neus tijdens deze arrestatie op geen enkele wijze aan te tonen, zodat ook dit element enkel een blote bewering betreft. Dat u louter omwille van de voormalige tewerkstelling van een oom langs moederskant in de problemen zou komen bij een terugkeer naar Gaza, kan niet zomaar vermoed worden, en enkel op basis hiervan kan u dan ook geen gegronde vrees voor vervolging stelen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid verteld heeft over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u voor uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u dit land verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de

Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Tot slot verklaarde u geregistreerd geweest te zijn bij UNRWA (CGVS p.3). Ter staving hiervan legt u een kopie van een UNRWA-registratiekaart voor dd. 21 april 2018, en een UNRWA registratiekaart dd. 26 mei 2011. Deze documenten (met name de kopie van de meest recente kaart) kan evenwel niet bestempeld worden als een bewijs van uw bewering dat u voor kort uw komst naar België in de Gazastrook hebt verbleven en er de bijstand van de UNRWA heeft genoten. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier (COI Focus Territoires Palestiniens. L'enregistrement des réfugiés palestiniens par l'Office de secours et de travaux des Nations unies pour les réfugiés de Palestine dans le Proche-Orient (UNRWA)). blijkt namelijk dat de UNRWA geen gegevens bijhoudt over de verplaatsingen UNRWA-Palestijnen. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het verlaten van mandaatgebied van UNRWA geenszins tot gevolg heeft dat men niet langer geregistreerd zou zijn bij deze instantie. Het loutere feit dat u een registratiekaart van UNRWA neerlegt, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u tot april 2018 in de Gazastrook verbleven heeft. Bovendien legt u van de meest recente kaart slechts een kopie voor, welke steeds onderhevig kan zijn aan het nodige knip-en-plakwerk.

Aangezien het niet vaststaat dat u tot april 2018 in de Gazastrook verbleef, en u evenmin middels coherente verklaringen of objectieve documenten aantoont dat u recent in Gazastrook woonachtig was, heeft u niet aangetoond daar daadwerkelijk, kort voor het indienen van uw asielaanvraag in België, de bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, § 52). Bijgevolg valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1A en 1D van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, §4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Vooreerst stelt verzoeker vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn redenering stelt dat, om onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D te vallen, hij effectief beroep gedaan moet hebben op de bijstand van UNRWA kort voor het verzoek om internationale bescherming. Deze interpretatie ligt volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in lijn met het El Kott-arrest van het Hof van Justitie waarin het Hof stelt dat een Palestijnse vluchteling, om onder het toepassingsgebied van artikel 1D te vallen, dient aan te tonen dat hij gerechtigd is op bijstand van UNRWA en deze daadwerkelijk heeft ingeroepen kort voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België. Naar het oordeel van verzoeker gaat deze redenering echter in tegen de *ratio legis* en het doel van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, wat volgens hem blijkt uit de voorbereidende werken van het Vluchtelingenverdrag en het standpunt van UNHCR dat uitgewerkt werd in samenwerking met UNRWA (UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 13 : Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees*, December 2017). Hij wijst erop dat zulks ook werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 220 747 van 6 mei 2019, waaruit hij een passage citeert. Aangezien hij het bewijs van inschrijving bij UNRWA overlegt, moet worden vastgesteld dat deze registratie voldoende bewijs is van het daadwerkelijke voordeel van de steun van die instantie, aldus nog verzoeker.

In hoofddeel vraagt verzoeker om de erkenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker verwijst in een eerste onderdeel naar artikel 1D van het vluchtelingenverdrag en wijst erop dat de uitsluiting onder artikel 1D, lid 1 ophoudt van toepassing te zijn zodra artikel 1D, lid 2 in werking treedt. Een Palestijnse vluchteling wordt *ipso facto* of van rechtswege erkend in toepassing van artikel 1D, lid 2 *“wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden (...)”*. Deze zinsnede werd geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest El Kott. Het Hof stelt in dit arrest dat niet alleen gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met UNRWA, zoals de opheffing van het agentschap of de onmogelijkheid haar mandaat uit te oefenen, ertoe leiden dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. *“Om welke reden dan ook”* moet volgens het Hof zo geïnterpreteerd worden dat de *“redenen voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten.”* De beslissing is volgens het Hof ingegeven *“door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon.”* wanneer de persoon zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Verzoeker benadrukt dat ook UNHCR in zijn *Guidelines on International Protection No.13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees* stelt dat het begrip *“om welke reden dan ook is opgehouden”* niet restrictief geïnterpreteerd mag worden en dat er geen significant verschil bestaat tussen de objectieve redenen die UNHCR vooropstelt in de *guidelines* en de *“omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon”* zoals bepaald in het arrest El Kott.

Verzoeker herhaalt nogmaals dat de redenering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij, om onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D te vallen, effectief beroep moet gedaan hebben op de bijstand van UNRWA kort voor het verzoek om internationale bescherming, ingaat tegen de *ratio legis* en het doel van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Hij wijst erop dat uit de voorbereidende werken van het Vluchtelingenverdrag duidelijk blijkt dat er binnen de internationale gemeenschap geen twijfel bestond over het feit dat Palestijnse vluchtelingen onder het toepassingsgebied van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag vallen. Er was met andere woorden een algemene erkenning dat zij als groep voldeden aan de vereiste van vervolging vervat in het Vluchtelingenverdrag. Artikel 1D kent aan Palestijnse vluchtelingen een afzonderlijk specifiek statuut toe teneinde hun continue bescherming en recht op terugkeer te verzekeren. In die zin kan de uitsluiting onder 1D niet gelijkgesteld worden met een uitsluiting onder 1F waarvan de *ratio legis* is dat omwille van de gruwelijke daden begaan door personen die *in se* aan de criteria van vluchteling voldoen, zij bescherming onwaardig zijn. Aangezien artikel 1D ingevoerd is vanuit beschermingsoogpunt, kan er geen enge interpretatie van het eerste lid van dit artikel voorgestaan worden, zoals dit voor artikel 1F wel het geval is, aldus verzoeker, die te deze citeert uit hoger aangehaalde *Guidelines* van UNHCR. Verzoeker voegt hieraan toe dat volgens UNHCR de redenering van het Hof van Justitie in het arrest *Bolbol* niet strookt met het doel van artikel 1D. UNHCR beveelt daarom in toepassing van artikel 3 van de Kwalificatierichtlijn aan dat de lidstaten de gunstigere interpretatie van UNHCR volgen. Bijgevolg is artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag volgens verzoeker van toepassing op alle Palestijnse vluchtelingen die onder het mandaat van UNRWA vallen, ongeacht wanneer en of ze geregistreerd zijn, en ongeacht of ze de bijstand van UNRWA hebben ingeroepen of niet. In principe kunnen ze immers een beroep doen op UNRWA. Onder het mandaat van UNRWA vallen de Palestijnse vluchtelingen van 1948 en hun descendents evenals de Palestijnen die ontheemd werden als gevolg van het conflict van 1967 (die niet in aanmerking komen voor registratie). Hieruit volgt naar mening van verzoeker dat, ook al heeft een Palestijnse vluchteling nooit in UNRWA-mandaatgebied geleefd, hij onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt omdat hij een Palestijnse vluchteling onder UNRWA-mandaat is en in aanmerking komt voor bijstand van UNRWA.

In een tweede onderdeel betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat hij niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk tot april 2018 in de Gazastrook heeft verbleven. Verzoeker wenst een aantal opmerkingen te maken om een beter licht te scheppen op de situatie en zijn recente verblijf in de Gazastrook en zet in dit verband het volgende uiteen: *“Dat met betrekking tot het paspoort dat hij door de smokkelaar heeft laten verscheuren, verzoekende partij wenst op te merken dat de smokkelaar hem op het hart had gedrukt dat het beter zou zijn om hem hierin te geloven, omdat dit het risico op een mogelijke terugkeer naar de Gazastrook drastisch zou verminderen. Dat verzoekende partij dit ook verklaard heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud (gehoorverslag CGVS, p. 4): “Waar is paspoort nu? De smokkelaar zei als je wordt opgepakt gaan ze je zeker repatriëren of uitzetten, zei dat tegen alle vluchtelingen, Syriërs en Palestijnen. Ik zei ik had Palestijns PP, ik gaf het aan hem en hij verscheurde het. Was u zelf niet bedachtzaam daarover, PP is belangrijk document als*

je in buitenland bent. Hij heeft me wat bang gemaakt, en wou het liever verscheurd zien dan uitgezet worden, wist niet dat het zodanig noodzakelijk was om voor te leggen."

Dat verzoekende partij deze nalatigheid en/of onwetendheid niet dusdanig kan verweten worden door er dan maar van uit te gaan dat zijn recente verblijf in de Gazastrook als onwaar dient beschouwd te worden.

Dat wat betreft de eerste pagina van zijn paspoort waarvan hij wel een kopie kon voorleggen, verzoekende partij verklaart dat hij hiervan een kopie had vermits hij deze kopie per e-mail naar een vriend had verstuurd zodat deze tickets voor verzoekende partij kon aanschaffen.

Dat ook dit door verzoekende partij reeds verklaard werd (gehoorverslag CGVS, p. 4): "Foto, wanneer genomen? Dat was na mijn vertrek naar Cairo, ik heb het gefotografeerd voor een maat te sturen, dan kon hij een booking regelen. Als ik dat in mijn bezit had, had ik het voorgelegd, het is nog een jaar geldig."

Overwegende dat met betrekking tot het betreden van het Egyptische grondgebied, verzoekende partij wenst te verduidelijken dat hij 3000 dollar heeft betaald om Egypte binnen te geraken en dat er in dat geval niet gekeken wordt naar het feit of men al dan niet een geldig visum of een vliegtuigticket waarmee men kan verder reizen heeft.

Dat dit eveneens valt te lezen in de afgelegde verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 17): "Ligt er niet wat tussen vertrek en besluit? Het was na 17 april, wanneer ik de grens overstak, dat weet ik niet meer. Ik heb meteen een tanziklya gevraagd, en geld betaald om over te steken. Na 17 april begon Egypte de grens elke week drie dagen te openen. De reguliere, legale methode, of omkoping? ik heb 3000 dollar betaald om de grens over te steken."

Dat men hieruit kan afleiden dat verzoekende partij in principe geen toestemming had om Egypte te betreden, waardoor de redenatie omtrent het ontbreken van een booking of geldig visum om verder te reizen niet opgaat.

Overwegende dat met betrekking tot de Palestijnse ambassadeur, verzoekende partij stelt dat het geen toevalligheid was dat de ambassadeur op dat moment aanwezig was.

Dat de ambassadeur steeds afzakt naar de luchthaven wanneer er een groep Palestijnen aanwezig zijn en problemen hebben, om hun belangen te behartigen.

Dat verzoekende partij verklaard heeft dat de ambassadeur op dat moment aanwezig was in de luchthaven om een groep studenten bij te staan (gehoorverslag CGVS, p. 17): "De ambassadeur van Palestina in Egypte? Er was een groep van studenten die beurzen hadden voor allerlei landen, hij was daar aan het wachten op die groep, en ik kon de kans nemen en hem de situatie uitleggen.

[...]

Dat is wel een heel sterk verhaal. Nogal toevallig dat hij daar net was. De ambassade was altijd op zulk een dag aanwezig, hij wist dat Egyptische leger geen respect aan vrouwen en kinderen toonde. Als mijn ma grens oversteekt wordt ze door het leger gefouilleerd. De ambassadeur was er aanwezig om mensen te helpen."

Dat de Palestijnse ambassadeur het paspoort van verzoekende partij, alsook dat van andere Palestijnen die op dat moment aanwezig waren, met zich mee nam naar de Turkse ambassade in Egypte.

Overwegende dat, met betrekking tot het Turks studentenvisum, verzoekende partij stelt dat hij dit verkregen had door er geld voor te betalen maar dat het inderdaad te vervallen kwam vanwege het feit dat er op dat moment geen mogelijkheid voor hem was om de grens over te steken."

In een derde onderdeel merkt verzoeker op dat UNWRA geen bescherming biedt aan Palestijnse vluchtelingen vergelijkbaar met de bescherming die UNHCR biedt aan vluchtelingen die vallen onder de algemene vluchtelingendefinitie. De bescherming geboden door UNRWA is eerder een bescherming van sociale en economische rechten. Verzoeker geeft een uiteenzetting over de oprichting van UNWRA en UNCCP en benadrukt dat UNWRA de beschermingsfunctie van UNCCP nooit heeft overgenomen.

De mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen en bijstand te bieden aan Palestijnse vluchtelingen onder haar mandaat wordt beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt evenals door de politieke-en socio-economische situatie in Gaza, aldus verzoeker, die erop wijst dat UNRWA, wat betreft haar financiële middelen, afhankelijk is van de vrijwillige donaties die door de verschillende lidstaten van de VN gegeven worden. Sinds jaren kampt de organisatie echter met een structureel en ernstig financieel deficit, wat logischerwijze een negatieve invloed heeft op haar werking en haar mogelijkheden om op een kwaliteitsvolle manier bijstand te verlenen aan de personen die zich onder haar mandaat bevinden. Deze reeds beperkte mogelijkheden komen nog meer onder druk te staan gezien de laatste politieke ontwikkelingen en het verliezen van één van de hoofddonors. Verzoeker licht toe dat de Verenigde Staten, de grootste donor van UNRWA, begin 2018 besloten om hun steun aan het agentschap drastisch te verminderen. Deze beslissing heeft een enorme impact op de situatie van Palestijnse vluchtelingen die zich onder het mandaat van UNRWA bevinden, aldus

verzoeker, die te dezen citeert uit het *“Humanitarian Bulletin Lebanon, Issue 30, 1/11/2017-31/01/2018”* van OCHA, uit het artikel *“UNRWA services reduction start tot bite”* van Middle East Monitor van 2 maart 2018, uit een rapport van de VN Veiligheidsraad (Implementation of Security Council resolution 1559 (2004); Twenty-seventh semi-annual report of the Secretary-General [S/2018/480], 21/05/2018) uit een bulletin van BADIL (Understanding the Political Underpinnings of UNRWA's Chronic Funding Crisis, Bulletin No. 27, June 2018), uit het rapport *“Gaza ten years later”* van UNSCO van juli 2017, uit het rapport *“Gaza. 100 thousand hours of isolation”* van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor van januari 2017, uit het *“Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee”* van The World Bank van 27 september 2018, uit het artikel *“Half a million fewer Palestinian refugees set to receive UN aid next year”* van Middle East Eye van 17 december 2018 en uit het *“Humanitarian Bulletin Occupied Palestinian territory”* van OCHA van september 2018. Verzoeker stelt dat uit deze bronnen en informatie duidelijk blijkt dat UNRWA sinds begin 2018 te kampen heeft met enorme financiële tekorten, bovenop de reeds penibele situatie waarin het agentschap reeds verkeerde. Het ziet er volgens verzoeker bovendien naar uit dat deze situatie er niet op zal verbeteren in de nabije en middellange toekomst. De Verenigde Staten hebben ondertussen immers duidelijk laten verstaan dat zij niet van zin zijn om hun beslissing in de nabije toekomst om te keren, aldus verzoeker, die in dit verband citeert uit een *“Press Statement on U.S. Assistance to UNRWA”* van 31 augustus 2018. Verzoeker benadrukt dat, wanneer vastgesteld wordt dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is om effectieve bijstand te verlenen, dit volgens UNHCR kan beschouwd worden als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag.

In een vierde onderdeel betwist verzoeker het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan gehecht worden aan zijn asielrelaas. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen maar wenst ter zake een aantal opmerkingen te maken. Vooreerst wenst verzoeker te verduidelijken dat hij gevraagd werd om de jongeren van de moskee te trainen als voetbaltrainer, hetgeen hij geweigerd heeft omdat hij niets met de moskee wou te maken hebben. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Quarto lijkt het er ook op dat uw verklaringen over degen die u steeds aan de galg praatte hieromtrent, ene A.(...), evolueren doorheen uw relaas. Initieel omschrijft u hem slechts als een gelovige buurjongen die u zou proberen aanzetten tot het aansluiten bij de ploeg van de moskee (CGVS p. 12), maar na de pauze is hij al een lid van de inlichtingendiensten geworden (CGVS p. 15). Dat lijkt in deze context een ietwat belangrijker gegeven dan dat hij een buurjongen is, wat het vreemd maakt dat u daar niet mee zou beginnen als [sic] u het over hem had.”* gaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoeker over tot een onvolledige lezing van zijn verklaringen om vervolgens over te gaan tot ongeoorloofde conclusies. Hij verklaarde immers (gehoorverslag CGVS, p. 12): *“Een buurjongen van mij, gelovig, vroeg vaak om naar moskee te gaan en deel te nemen aan de activiteiten, of bidden in de moskee, die heet A.(...) S.(...) Z.(...). Hij zei, je bent een goede voetballer, kom bij team moskee. Ik wou me niet met religieuze activiteiten moeien liever. Ik negeerde de verzoeken van hem en bleef doorgaan met mijn werk. Maar Hamas heeft een principe: als je niet met hen meedoet ben je tegen hen. Twee weken later oproep van Nabawaz Sheikh Radwan, de inlichtingendienst Sheikh Radwan. Ik ging naar daar wachten, tot ze me opriepen. Ik zweer bij God dat ik daar van iedereen die passeerde een klap op mijn hoofd kreeg, dertig personen intimideerden me tijdens het wachten zo.”* Hieruit kan men naar het oordeel van verzoeker reeds duidelijk afleiden dat die buurjongen behoorde tot Hamas en/of de inlichtingendienst, of althans zeer sterke banden had met de inlichtingendienst van Hamas. Hij stipuleerde enkel dat hij een buurjongen was om aan te tonen dat er voor hem geen ontkomen was aan de bedreigingen van deze A.S.Z., aldus verzoeker, die vervolgens nog een uiteenzetting geeft aangaande het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker voert aan dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie *‘Protective edge’*, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is zelfs sprake van *“de-development”*. In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De

economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. De verwachting is dat de sociaal-economische situatie er verder op zal achteruitgaan gezien de beslissing van Israël om de enige commerciële grens met Gaza te sluiten. Anno 2018 leeft 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedsel onzeker en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. Het stijgende budgettekort van UNRWA zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastrook blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Gazanen zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en de financiële problemen van UNRWA hebben ook een impact op de kwaliteit van onderwijs. Fundamentele basismensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze onttrokken. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, te weten: Operation Cast Lead in 2008, Operation Pillar of Defense in 2012 en Operation Protective Edge in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. Hij benadrukt dat de veiligheidssituatie in Gaza volatiel blijft en verwijst in dit verband naar *"Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return"* van UNHCR. In 2018 was er sprake van overmatig geweld door de *Israeli security forces* in de *Occupied Palestinian Territory* (inclusief Gaza), waarbij 299 Palestijnen gedood werden, waaronder 57 kinderen, en 28.878 gewonden vielen. Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Dat de situatie op elk moment kan escaleren wordt verder aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode 12 tot en met 25 maart 2019, waaruit verzoeker een passage citeert. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verzoeker wijst er voorts op dat de Grote Mars van de Terugkeer nog steeds plaatsvindt op vrijdag en dat tijdens deze protesten ook in de eerste maanden van 2019 nog demonstranten werden gedood en verwond. Sinds 30 maart 2018 staat de teller van Palestijnen die gedood werden in de Gazastrook op 280 en 16.105 gewonden. De situatie escaleerde onlangs verder. Op 4 mei 2019 werden er namelijk honderd raketten afgevuurd vanuit Gaza richting Israël. Israël reageerde met massale luchtaanvallen alsook precisiebombardementen. Bij deze aanvallen die door Israël gelanceerd werden ook burgers getroffen, alsook gebouwen van burgers. Het ziet er volgens verzoeker vooralsnog naar uit dat er niet meteen een einde zal komen aan de geweldplegingen in Gaza. Verzoeker besluit dan ook dat het duidelijk is dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie actueel nog steeds als problematisch aanschouwd dient te worden. Hij voegt hier nog aan toe dat de Gazanen bovendien leven onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan *"We want to live"* die recent

plaatsvonden in Gaza, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar de rapporten *“Two authorities, one way, zero dissent”* van Human Rights Watch van oktober 2018 en *“Another brutal crackdown by Hamas in Gaza”* van Human Rights Watch van 20 maart 2018. Verzoeker wijst er ook op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs nog oordeelde dat de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook dusdanig erg is en overging tot de erkenning van de vluchtelingenstatus van een Palestijn (cf. RvV 8 april 2019, nr. 219 546).

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat in het onderzoek of de humanitaire of socio- economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM, het EHRM een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio- economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire omstandigheden die pleiten tegen een verwijdering klemmend zijn. Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N.. In geval het risico op schadelijke socio- economische behandeling of schadelijke humanitaire omstandigheden veroorzaakt wordt door handelingen of nalatigheden van overheidsactoren of niet-overheidsactoren kunnen bepaalde levensomstandigheden wel gekwalificeerd worden als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In dat geval wordt de verantwoordelijkheid van de verdragsluitende staten inzake non-refoulement uitgebreid. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest MSS. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het Hof als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, namelijk asielzoekers. De draagwijdte van het arrest MSS beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest Sufi & Elmi stelt het Hof een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM vast in toepassing van de MSS-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of Internally displaced persons, IDP) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het Hof hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. Verzoeker merkt op dat Gaza net zoals de Westelijke Jordaanoever een door Israël bezet gebied is. Volgens het Internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. Gaza wordt, sinds de machtsovername door Hamas in juni 2007, door Israël beschouwd als “vijandige entiteit”. Israël intensifieerde hierop de reeds bestaande blokkade en sloot het gebied hermetisch af. De militaire acties en de blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt volgens de VN een collectieve bestraffing uit van de volledige bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker, die nog stelt dat de desastreuze humanitaire situatie in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van internationaal humanitair recht en fundamentele mensenrechten zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De situatie verergert bovendien verder door de politieke verdeeldheid tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit. In april 2017 escaleerde de situatie met de door de Palestijnse Autoriteit ingevoerde maatregelen tegen de Gazastrook die een negatieve impact hebben op overheidstoelagen, elektriciteitsbevoorrading en de mogelijkheid van medische behandeling buiten Gaza. Hamas en de Palestijnse Autoriteit sloten, door bemiddeling van Egypte, op 12 oktober 2017 een verzoeningsakkoord waarbij de Palestijnse Autoriteit volledige controle kreeg over de Erez-, Kerem Shalom- en Rafah grensovergang. Dit leidde echter niet tot het terugdraaien van alle opgelegde restrictieve maatregelen, noch tot een verbetering van de humanitaire situatie. Integendeel, de opgelegde maatregelen blijven de toegang tot levensmiddelen voor veel Gazanen negatief beïnvloeden. Ondertussen staat het akkoord op losse schroeven omwille van substantiële meningsverschillen tussen beide partijen. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat in het onderzoek naar de vraag of een verwijdering naar Gaza zou neerkomen op een mogelijke inbreuk van 3 EVRM de MSS benadering moet toegepast worden. Wanneer de persoon zich in precare levensomstandigheden bevindt kan de verwijdering een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Dit is een situatie van extreme armoede gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften te voorzien in combinatie met kwetsbaarheid, het geringe vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, aangegane EU-verplichtingen en internationale verplichtingen en de eventuele omstandigheid dat de precare leefomstandigheden het cumulatief gevolg zijn van algemeen geweld of discriminatie. Verzoeker meent dat, indien een persoon verplicht wordt om terug te keren naar Gaza, alwaar men kan spreken van een onmenselijke of vernederende situatie, dit een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Een persoon in Gaza verkeert immers, in

tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, in de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Palestijnse vluchtelingen vormen bovendien op zich een bijzonder kwetsbare categorie doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap. Er is daarenboven geen sprake van enig vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. Dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM die gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag werd overigens reeds bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV nr. 150 535 van 7 augustus 2015, RvV nr. 182 381 van 16 februari 2017, RvV nr. 190 280 van 31 juli 2017 en RvV nr. 206 073 van 27 juni 2018).

Vervolgens gaat verzoeker in op de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza. Hij acht volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het Commissariaat-generaal stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza.

De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een *'unpredictable gateway'*. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligt, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Hij merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van het UNHCR inzake artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïsoleerd te worden. Verzoeker wijst erop dat deze Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus *"Egypte. Veiligheidssituatie"* van 7 juni 2018, op basis waarvan het Commissariaat-generaal concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen

met het leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied. Suggesteren dat het voor Palestijnse vluchtelingen mogelijk is om onder politie of militaire begeleiding via Sinaï, en uiteindelijk de Rafah grensovergang, Gaza te bereiken staat volgens verzoeker volledig haaks op het reisadvies dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken van België aan haar eigen onderdanen geeft en waaruit verzoeker een passage citeert. Er wordt ten stelligste afgeraden om naar Sinaï te reizen, er wordt gesteld dat de Rafah grensovergang niet altijd open is en aangeraden om zich niet in de nabijheid van leger- of politievoertuigen te begeven. Er zou met andere woorden een andere maatstaf gehanteerd worden voor de eigen bevolking dan voor Palestijnse vluchtelingen, die op zich al een meer kwetsbare groep vormen. Verzoeker verwijst ter zake nog naar de reisadviezen van Frankrijk en Nieuw-Zeeland. Het feit dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen is voldoende grond voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1D Vluchtelingenverdrag bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinaï, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutadis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest Salah Sheekh en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening gehouden wordt met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken. Verzoeker wenst in dit verband nog de aandacht te vestigen op het rapport "*Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return*" van UNHCR van 13 februari 2018. Verzoeker is zich er van bewust dat deze informatie dateert van meer dan een jaar geleden, maar is er van overtuigd dat het een goed zicht schept op de situatie in het nabije verleden en de verwachtingen die men kan hebben naar de toekomst toe.

Bovendien wijst verzoeker erop dat de transporten richting de Rafah doorgang, enkel en alleen vertrekken indien deze doorgang daadwerkelijk open is. Tot dat moment worden Palestijnen in detentie gehouden in de luchthaven van Caïro en dit voor onbepaalde termijn, alleszins totdat de doorgang terug vrij is, wat onzeker kan zijn gezien de huidige omstandigheden. Onderweg wordt er op regelmatige wijze halt gehouden bij de verschillende *checkpoints*. Eén bepaalde stop betreft de overgang van het Suez kanaal, waar Egypte de brug heeft afgesloten en de overtocht per ferry gebeurd. De wachttijden kunnen lang zijn vooraleer men deze oversteek kan maken. Hierbij komt dat men de Rafah doorgang moet bereiken voor 7 uur 's avonds, het moment dat de avondklok intreedt. Indien men na 7 uur 's avonds aan de doorgang aankomt zal men zich verplicht zien om daar ter plekke te blijven overnachten, zonder enige vorm van bescherming. Tot slot maakt verzoeker een aantal kanttekeningen bij de actuele veiligheidssituatie in de Sinaï. Hij haalt in dit verband het artikel "*Despite military campaign, security concerns persist in Egypt's North Sinai*" van 21 februari 2019, het rapport "*Human Rights in the Middle East and North Africa: Review Of 2018 – Egypt*" van Amnesty International van 26 februari 2019, het rapport "*Egypt, events of 2018*" van Human Rights Watch, het artikel "*Egypt's Sinai, war on terror, and the 'deal of the century'*" van Al Jazeera van 3 juli 2018, het artikel "*Égypte: un attentat-suicide fait sept morts dans le Sinai*" van BBC van 9 april 2019, het artikel "*Military launches raids, airstrikes in North Sinai following deadly militant attack on checkpoint*" van Madamasr van 21 februari 2019 en het artikel "*Map update: security situation in Egypt's north Sinai*" van South Front van 26 februari 2019 aan. Hij besluit hieruit dat er wel degelijk praktische en veiligheidsobstakels in de weg staan van een veilige terugkeer naar Gaza via de Rafah grensovergang.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3. Nieuwe elementen

Bij faxbericht van 23 januari 2020 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een medisch verslag dd. 15 januari 2018 met vertaling in het Nederlands. De overige in de inventaris opgelijste documenten, met name een bestelbon van 9 februari 2017 inclusief vertaling, foto's van Facebook en een printscreen van een video van Aljazeera van februari 2017 waarop verzoeker te zien is, worden niet

aan de aanvullende nota gevoegd. Voormelde documenten moeten bewijzen dat verzoeker wel degelijk in Gaza verbleef tot april 2018. Ter terechtzitting wordt dezelfde aanvullende nota nogmaals neergelegd.

4. Voorafgaande opmerkingen

4.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

4.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven bij artikel 9 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen zodat ook dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist.

5. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De motieven van de bestreden beslissing

6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk tot april 2018 in de Gazastrook verbleven heeft daar (1) het weinig overtuigend overkomt dat hij zijn paspoort voor zijn aankomst heeft laten verscheuren door een smokkelaar aangezien het reisdocument voor Palestijnen een belangrijk document is dat niet alleen zijn identiteit kan staven maar ook iets zegt over zijn status en zijn verblijf in de Gazastrook, en dan ook het vermoeden ontstaat dat hij zijn reisdocument wel degelijk in zijn bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstantie om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop hij gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land te verhullen, welk vermoeden wordt versterkt doordat hij wel een kopie van één pagina van zijn paspoort kon voorleggen waaruit blijkt dat zijn paspoort dateert van 2015 terwijl hij zelf verklaarde pas vertrokken te zijn in 2018 en het maar weinig waarschijnlijk lijkt dat hij een paspoort zou halen zonder concrete plannen om te vertrekken, (2) zelfs indien zou worden aangenomen dat hij inderdaad niet langer in het bezit is van zijn paspoort omdat hij dit belangrijk document moedwillig heeft laten verscheuren, zijn gedrag dan op een flagrant gebrek aan medewerking duidt, het moedwillig laten weggooien/verscheuren van documenten bovendien niet strookt met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft en zijn gedrag dan ook zijn algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde asielmotieven in het gedrang brengt, (3) hij totaal ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn vertrek uit Gaza in april 2018, hij in het bijzonder niet in staat was om de exacte datum van het oversteken van de grens aan te geven, hij ook verwarrende, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het visum waarmee hij naar Turkije kon reizen en hij nalaat om zijn reisweg of zijn vertrek te staven met de nodige documentatie, (ii) aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan zijn bewering dat hij tot april 2018 in de Gazastrook verbleven heeft, evenmin geloof kan gehecht worden aan de feiten die zich volgens zijn verklaringen in 2018 in de Gazastrook voorgedaan hebben, en de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen asielmotieven bovendien verder wordt bevestigd door de vaststellingen dat (a) het lastig gevallen worden als hij 's avonds na 10 uur buiten zit met een laptop niet ernstig genoeg is om als een vervolgingsfeit beschouwd te worden, hij ook niet specifiek werd geviseerd doch het om een algemeen fenomeen lijkt te gaan, het maar moeilijk te geloven valt dat hij omwille van zoiets zijn thuisland en zijn familie zou achterlaten en het ook maar moeilijk valt te geloven dat de veiligheidsdiensten zich met zo'n pietluttigheden zouden bezighouden, (b) wat betreft zijn verklaring dat hij in 2016 ten burele moest verschijnen, waar hij een paar tikken op het hoofd kreeg van passanten omdat hij weigerde om bij de voetbalclub van de moskee te gaan, dient te worden vastgesteld dat het een weinig ernstig incident betreft en geenszins vervolging, het bovendien moeilijk te geloven is dat Hamas er zo op gebrand zou zijn om iemand tegen zijn zin in te lijven bij een voetbalclub van de moskee dat ze hiervoor het veiligheidsapparaat zouden inschakelen, voetbal in teamverband door

fundamentalistische Islamitische strekkingen bovendien als verboden wordt beschouwd net zoals muziek zodat het beeld dat hij schetst van het Hamas bewind – een zodanig strengt (Islamitisch) bewind dat ze elk soort muziek als des duivels bestempelen – maar weinig coherent is, en hij de persoon die hem steeds aan de galg praatte, ene A., initieel slechts omschrijft als een gelovige buurjongen die hem zou proberen aanzetten tot het aansluiten bij de ploeg van de moskee, maar hij na de pauze al een lid van de inlichtingendiensten is geworden, (c) de oproeping die hij eind maart 2018 kreeg, blijktens zijn verklaringen naar aanleiding van zijn weigering deel te nemen aan een Terugkeermars, elke specificiteit mist en gewoon vermeldt dat hij voor een “speciale zaak” moet verschijnen, hij niet meteen een reden kan aanstippen waarom deze oproep zodanig ernstig was dat het hem ertoe zou aanzetten het land te verlaten en hij ook niet echt een reden kan geven waarom Hamas per se hem bij die mars zou willen en zo ver zou gaan om daarvoor de veiligheidsdiensten in te schakelen, (iii) hij ook verwijst naar twee ooms die voor de veiligheids- en inlichtingendiensten van Fatah werkten voor de Hamas-overname, doch hij behalve één arrestatie die plaatsvond acht jaar voor zijn voorgehouden vertrek op geen enkel moment verwijst naar problemen die hij gekend zou hebben omwille van de voormalige tewerkstelling van zijn ooms en hij zijn betrokkenheid bij deze arrestatie en het breken van zijn neus tijdens deze arrestatie overigens op geen enkele wijze wist aan te tonen zodat ook dit element enkel een blote bewering betreft, (iv) aangezien hij niet de waarheid verteld heeft over waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België, het CGVS in het ongewisse verkeert over waar hij voor zijn komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij dit land verlaten heeft en hij, door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen, bijgevolg niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, (v) de kopie van een UNRWA-registratiekaart dd. 21 april 2018 en een UNRWA-registratiekaart dd. 26 mei 2011 niet kunnen bestempeld worden als een bewijs van zijn bewering dat hij tot kort voor zijn komst naar België in de Gazastrook heeft verbleven en er de bijstand van UNWRA heeft genoten daar uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNWRA geen gegevens bijhoudt over de verplaatsingen van UNRWA-Palestijnen en dat het verlaten van het mandaatgebied van UNRWA geenszins tot gevolg heeft dat men niet langer geregistreerd zou zijn bij deze instantie zodat het loutere feit dat hij een registratiekaart van UNRWA neerlegt dan ook niet volstaat om aan te tonen dat hij tot april 2018 in de Gazastrook verbleven heeft en (vi) aangezien het niet vaststaat dat hij tot april 2018 in de Gazastrook verbleef en hij evenmin middels coherente verklaringen of objectieve documenten aantoont dat hij recent in de Gazastrook woonachtig was, hij niet heeft aangetoond daar daadwerkelijk kort voor het indienen van zijn verzoek tot internationale bescherming in België de bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen zodat hij bijgevolg niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de vluchtelingenconventie.

6.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 april 2019 (CG nr. 1816672), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

7. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op aan verzoekers identiteit en de afkomst uit de Gazastrook niet wordt getwijfeld. In de bestreden beslissing wordt immers expliciet gesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker van Palestijnse origine is, noch dat hij oorspronkelijk afkomstig is uit Gaza, noch dat hij daar geboren en getogen is. Uit de door hem voorgelegde kopie van een UNRWA-registratiekaart dd. 21 april 2018 en een UNRWA-registratiekaart dd. 26 mei 2011 blijkt bovendien dat verzoeker UNRWA-geregistreerd is in de Gazastrook, hetgeen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich evenmin wordt betwist.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is echter van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk tot april 2018 in de Gazastrook heeft verbleven, dit omwille van totaal ongeloofwaardige verklaringen over de manier waarop hij Gaza zou hebben verlaten, een gebrek aan documentatie ter staving van zijn reisweg of zijn vertrek en een flagrant gebrek aan medewerking in zijn hoofde waar hij beweert dat hij niet langer in het bezit is van zijn paspoort omdat hij dit document, wat zijn vertrekdatum zou kunnen bevestigen aan de hand van uitreisstempels en dergelijke, voor zijn aankomst in België heeft laten verscheuren door een smokkelaar. Verzoeker komt in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn verklaringen dat hij zijn paspoort door de smokkelaar heeft laten verscheuren, de blote beweringen dat (1) hij 3000 dollar heeft betaald om Egypte binnen te geraken en er in dat geval niet gekeken wordt of men al dan niet een geldig visum of een vliegtuigticket heeft waarmee men kan verder reizen en (2) de Palestijnse ambassadeur steeds afzakt naar de luchthaven wanneer er een groep Palestijnen aanwezig is, dit om hun belangen te behartigen, en de Palestijnse ambassadeur zijn paspoort, alsook dat van andere Palestijnen die op dat moment aanwezig waren, met zich mee nam naar de Turkse ambassade in Egypte, en de stelling dat hij het Turks studentervisum verkregen had door er geld voor te betalen maar het inderdaad kwam te vervallen omdat er op dat moment geen mogelijkheid voor hem was om de grens over te steken. Hij brengt hiermee echter geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de pertinente motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen omtrent het laten verscheuren van zijn paspoort, noch aan de manier waarop hij beweert Gaza te hebben verlaten. Niettegenstaande uit de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat verzoeker geenszins tegemoet komt aan de bewijslast en de medewerkingsplicht die bij hem berusten, kunnen deze naar het oordeel van de Raad echter bezwaarlijk volstaan om verzoekers verblijf in de Gazastrook tot april 2018 in twijfel te trekken.

Aangezien verzoekers herkomst uit de Gazastrook voldoende wordt aangetoond aan de hand van de door hem voorgelegde documenten, waaruit ook blijkt dat hij geregistreerd is bij UNRWA, zijn identiteit, afkomst en UNRWA-registratie in de bestreden beslissing op zich ook niet worden betwist, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing niet afdoende en aan de hand van draagkrachtige motieven motiveert waarom verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tot april 2018 in de Gazastrook heeft verbleven en uit niets blijkt dat verzoeker sinds zijn vertrek uit de Gazastrook en vóór het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België elders internationale bescherming of een verblijfsrecht heeft verkregen, besluit de Raad dat de Gazastrook als verzoekers land van gewoonlijk verblijf dient te worden beschouwd en dat verzoeker kan worden bijgetreden waar hij in het verzoekschrift betoogt dat hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de vluchtelingenconventie.

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van*

bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

De Raad stelt te dezen vooreerst vast dat het administratief dossier niet de minste informatie bevat over de activiteiten van UNRWA in de Gazastrook. Het ontbreekt de Raad aldus aan actuele informatie om te kunnen bepalen of UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, of UNRWA nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren en of het voor UNRWA aldus al dan niet mogelijk is om verzoeker in de Gazastrook levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Voorts benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het HvJ niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen genomen worden:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer
- verzoekers vluchtmotieven
- verzoekers socio-economische situatie
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar *“Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Opnieuw bevat het administratief dossier geen enkele informatie omtrent de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen na een verblijf in het buitenland, over de veiligheidssituatie in de Sinai, door welk gebied Palestijnen die willen terugkeren naar Gaza zich genoodzaakt zien om te reizen, en over de situatie aan de grensovergang te Rafah. Bij gebrek aan actuele informatie wordt de Raad aldus in de onmogelijkheid gesteld na te gaan of een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is dan wel of er op dit ogenblik praktische en/of veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren.

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook. Ook hier dient de Raad echter vast te stellen dat in het administratief dossier elke informatie ontbreekt zodat het voor de Raad onmogelijk is om een inschatting te kunnen maken van verzoekers eventuele nood aan internationale bescherming.

De Raad ontwaart in het administratief dossier evenmin enige informatie omtrent de humanitaire en socio-economische situatie en de algemene levensomstandigheden in de Gazastrook. Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook heeft geëvalueerd en een gedegen onderzoek heeft verricht naar de persoonlijke socio-economische situatie waarmee verzoeker in geval van terugkeer naar Gaza zou worden geconfronteerd. Het wordt de Raad dan ook onmogelijk gemaakt om te beoordelen of verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

De Raad wijst op artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :*

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.” Deze verplichting tot gedegen onderzoek rust niet enkel op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch tevens op de Raad. Zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat, getuigt de motivering van de bestreden beslissing en de samenstelling van het administratief dossier echter van een dermate gebrekkig onderzoek dat de Raad in de onmogelijkheid wordt gesteld te beoordelen of verzoeker zich al dan niet terug onder de bescherming van UNRWA kan plaatsen en of hij zich in geval van terugkeer naar de Gazastrook mogelijks persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 april 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS